

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 65 Pž-5045/2020-2

R E P U B L I K A H R V A T S K A

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednika vijeća, Lenke Čorić, suca izvjestitelja i Mladena Šimundića, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom GUBERNACULUM d.o.o. Rijeka, Fra Serafina Schoena 1, OIB 31265578531, kojeg zastupa stečajni upravitelj Alein Kahn iz Rijeke, odlučujući o žalbi vjerovnika GLOBAL NEKRETNINE d.o.o. Rijeka, Dolac 7, OIB 96497852072, kojeg zastupa punomoćnik Lovro Badžim, odvjetnik u Zagrebu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj St-499/2019-40 od 15. listopada 2020., u sjednici vijeća održanoj 2. prosinca 2020.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovana žalba vjerovnika i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj St-499/2019-40 od 15. listopada 2020. u točki II. izreke.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj St-499/2019-40 od 15. listopada 2020. u točki II. izreke utvrđeno je da je osporena tražbina vjerovnika Global nekretnine d.o.o. Rijeka drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 1.363.993,68 kn i taj vjerovnik upućen na pokretanje parnice radi utvrđivanja osporene tražbine u roku osam dana od dana pravomoćnosti rješenja, jer će se u protivnom smatrati da je odustao od prava na vođenje parnice.

Protiv tog rješenja vjerovnik je pravovremeno izjavio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnom navodi da je prijavio tražbinu po osnovi glavnice u iznosu od 1.324.252,50 kn, zatim iznosu od 149.526,07 kn koji predstavljaju ugovorne kamate i iznosu od 290.215,11 kn koji predstavlja zatezne kamate i uz prijavu priložio odgovarajuće računovodstvene isprave kao dokaz postojanja tih tražbina, a od te cjelokupne tražbine stečajni upravitelj je priznao iznos od 400.000,00 kn, dok je preostali iznos osporio s obrazloženjem da nema dokaza o uplatama. Iz pobijanog rješenja proizlazi da je sud prihvatio obrazloženje stečajnog upravitelja iako uopće nije jasno koji je dio tražbine priznat, a koji je osporen i zbog čega je stečajni vjerovnik upućen u parnicu, a jednako tako je nejasno na što se odnosi osporeni dio tražbine. Pored toga nejasnoći pridonosi utvrđenje suda da se radi o

ugovoru o zajmu, iako je vjerovnik uz prijavu priložio ugovor o hipoteci, sporazum između vjerovnika, dužnika i jamca platca, te aneks ugovora o pozajmicama kao isprave iz kojih proizlazi njegova tražbina. Također, prihvaćanjem paušalnog obrazloženja stečajnog upravitelja da „nema dokaza o uplatama u pobijanom dijelu“, pogrešno je utvrđeno činjenično stanje, jer osim što po osnovi ugovornih i zateznih kamata uplata nije ni moglo biti, a k tome je sud previdio više javnobilježnički ovjerenih dokumenata u kojima su stečajni vjerovnik i stečajni dužnik suglasno konstatirali stanje duga, dok je ugovor o hipoteci sklopljen u obliku solemnizirane isprave s potvrdom ovršnosti i koji predstavlja ovršnu ispravu. Tvrdi da je materijalno pravo pogrešno primijenjeno kada je sud stečajnog vjerovnika uputio na parnicu protiv stečajnog dužnika iako se njegova tražbina zasniva na ovršnoj ispravi. Predlaže da ovaj žalbeni sud uvaži žalbu i pobijano rješenje preinači tako da na parnicu uputi stečajnog upravitelja radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja.

U svom očitovanju na žalbene navode, stečajni upravitelj je naveo da je na ispitnom ročištu osporio dio tražbine za koji je utvrdio da u poslovnim knjigama ne postoje dokazi da bi pozajmica doista bila uplaćena dužniku i za koje vjerovnik nije podnio druge dokaze koji bi upućivali da je neka druga imovinska vrijednost prešla po nekoj drugoj osnovi iz imovine vjerovnika u imovinu dužnika. Stoga smatra da izjava tadašnje uprave u ugovoru o hipoteci ne odgovara istini već je posljedica njihove zlouporabe ili drugih mana volje zbog kojih se ne bi moglo prihvatiti kao vjerodostojna u skladu s načelom obveznih odnosa poštenog prometa i ravnoteže vrijednosti uzajamnih davanja. Osim toga, stečajni upravitelj navodi kako ugovor o hipoteci ne sadrži ovršnu klauzulu u odnosu na stečajnog dužnika, nego samo izjavu o priznanju tražbine, pa nema svojstvo ovršnosti u odnosu na stečajnog dužnika i stečajni sudac je pravilno uputio stečajnog vjerovnika na parnicu. Predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi pobijano rješenje.

Žalba je neosnovana.

Pobijano rješenje ispitano je na temelju odredbe članka 365. stavka 2. u vezi s člankom 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11 – pročišćeni tekst, dalje: ZPP) i člankom 10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15), u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

Prema podacima iz preslike dijela spisa koji je uz žalbu dostavljen ovom sudu, proizlazi da je u stečajnom postupku koji se vodi nad dužnikom, vjerovnik Global nekretnine d.o.o. prijavio tražbinu u iznosu od 1.763.993,68 kn i da je na ispitnom ročištu održanom 15. listopada 2020. stečajni upravitelj priznao tražbinu u iznosu od 400.000,00 kn, a u preostalom dijelu osporio zato što vjerovnik nije uz prijavu tražbine dostavio dokaze o uplatama. Budući da takvo osporavanje nije otklonjeno na ispitnom ročištu, stečajni sudac je donio rješenje kojim je utvrđeno da je tražbinu osporio stečajni upravitelj i da se vjerovnik upućuje na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine.

Prema odredbi članka 265. stavka 1. Stečajnog zakona na temelju tablice ispitanih tražbina sud donosi rješenje kojim odlučuje u kojem iznosu i kojem isplatnom redu su utvrđene, odnosno osporene pojedine tražbine. Tim rješenjem sud odlučuje i o upućivanju na parnicu radi utvrđivanja, odnosno osporavanja tražbine. Prema odredbi članka 266. stavka 1.

Stečajnog zakona, ako je stečajni upravitelj osporio tražbinu, sud će vjerovnika uputiti na parnicu protiv stečajnoga dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine, a prema odredbi stavka 4. tog članka, ako za osporenu tražbinu postoji ovršna isprava, stečajni sudac će na parnicu uputiti osporavatelja da dokaže osnovanost svoga osporavanja.

Iz pobijanog rješenja je jasno koji dio prijavljene tražbine je priznat, a koji osporen. Naveden je i razlog osporavanja, pa su neosnovane tvrdnje žalitelja da rješenje ima nedostatka zbog kojih se ne bi moglo ispitati i da je zbog toga učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a.

S druge strane, rješenjem koje donosi na temelju odredbe članka 265. stavka 1. Stečajnog zakona prvostupanjski sud samo utvrđuje koje je tražbine stečajni upravitelj priznao, a koje je osporio. Jednako tako, povodom žalbe stečajnog vjerovnika protiv rješenja o osporavanju tražbine i upućivanju na parnicu drugostupanjski sud ne može ispitivati valjanost razloga za osporavanje tražbine. Drugim riječima, razlozi osporavanja tražbine ne mogu biti predmet raspravljanja u stečajnom postupku, neovisno o tome je li stečajni upravitelj osnovano ili neosnovano osporio tražbinu stečajnog vjerovnika. O tome će se raspravljati i odlučivati u parničnom postupku na koji je upućen vjerovnik.

Točna je tvrdnja žalitelja da je u prijavi tražbine naveo da za prijavljenu tražbinu raspolaže ovršnom ispravom i to u vidu ugovora o hipoteci, sklopljenog između vjerovnika, stečajnog dužnika i Stojana Belaića, kao založnog dužnika. Međutim, iz sadržaja tog ugovora očito je da on predstavlja ovršnu ispravu samo u odnosu na založnog dužnika. U tom ugovoru stečajni dužnik je, doduše, priznao da vjerovnik ima tražbinu prema njemu u iznosu od 1.324.252,50 kn ali nije dao izjavu da vjerovnik može na temelju te isprave protiv njega pokrenuti ovršni postupak. Takvu izjavu dao je samo založni dužnik u članku 5. ugovora o hipoteci i ona se odnosi samo na ovrhu na nekretnini danoj u zalog tim ugovorom.

Dakle, suprotno žalbenim navodima prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da vjerovnik za svoju prijavljenu tražbinu nema ovršnu ispravu u odnosu na stečajnog dužnika i pravilnom primjenom odredbe članka 266. stavka 1. Stečajnog zakona na parnicu uputio vjerovnika radi utvrđivanja osporene tražbine.

Zato je na temelju odredbe članka 380. točke 2. ZPP-a u vezi s člankom 10. Stečajnog zakona, žalba vjerovnika odbijena kao neosnovana i prvostupanjsko rješenje u pobijanom dijelu potvrđeno.

Zagreb, 2. prosinca 2020.

Predsjednik vijeća
Dubravka Matas

Broj zapisa: **1789b-47874**

Kontrolni broj: **05e06-258d9-810a6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DUBRAVKA MATAS, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.